

I SURVIVED

DE ONDERGANG VAN
DE TITANIC

Lauren Tarshis

illustraties Scott Dawson

Vertaald door Margot Reesink

kluitman

I SURVIVED

De strijd op D-day De ondergang van de Titanic

Voor David

Nur 283 / W092501

Bisac JUV016000 / JUV041020

© MMXXV Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMX Tekst: Lauren Tarshis

© MMX Illustraties: Scholastic Inc.

Oorspronkelijke titel: *I SURVIVED THE SINKING OF THE TITANIC, 1912*

Copyright © 2018 by Dreyfuss Tarshis Media, Inc. By arrangement with Brandt & Hochman Literary Agents, Inc. All rights reserved.

Nederlandse vertaling: Margot Reesink

Omslagontwerp: Tim Hall / Studio Vonk & De Boer

Omslagbeeld: © Steve Stone

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

HOOFDSTUK 1

MAANDAG 15 APRIL 1912
TWEDE UUR 'S OCHTENDS
OP HET DEK VAN DE RMS TITANIC

De Titanic was aan het zinken.

Heel ver van het vasteland was het enorme schip tegen een ijsberg gevaren.

George Calder, tien jaar oud, stond op het dek te rillen. Dat kwam door de kou, maar ook doordat hij bang was. Hij was nog nooit zo bang geweest.

Hij was banger dan die keer toen papa zei dat hij hem naar de legerschool zou sturen, en die was heel ver weg.

Zelfs nog banger dan die keer toen die zwarte panter achter hem aan was gerend. Dat was thuis gebeurd, in Millerstown, in de staat New York.

Het was druk op het dek van de Titanic. Mensen renden heen en weer en riepen van alles.

‘Help ons!’

‘Neem mijn baby mee!’

‘Springen!’

Sommigen schreeuwden alleen maar. Er huilden kinderen en er klonk een schot uit een wapen. Maar George bewoog niet.

Vasthouden, zei hij tegen zichzelf en hij greep de reling beet. Alsof hij het schip zo misschien boven water kon houden.

Hij durfde niet naar het zwarte water te kijken, hij hield zijn ogen op de lucht gericht. Zo veel sterren had hij nog nooit gezien. Papa zei dat mama vanuit de hemel voor hem zorgde.

Kon ze hem nu zien?

Er ging een schok door het schip.

‘We zinken!’ riep een man.

George sloot zijn ogen en hoopte dat het allemaal maar een droom was.

Er klonken afschuwelijke geluiden. Van brekend glas, meubels die tegen elkaar botsten. Meer geschreeuw en geroep. Een brul, alsof er een reusachtig dier een pijnlijke dood stierf. George probeerde de leuning vast te blijven houden, maar hij moest hem loslaten. Hij struikelde en knalde met zijn hoofd op het dek.

En toen zag hij niets meer.

Zelfs de sterren boven hem leken zwart te worden.

HOOFDSTUK 2

19 UUR EERDER...

ZONDAG 14 APRIL 1912

KWART OVER ZEVEN 'S OCHTENDS

EERSTEKLAHUT, B-DEK, RMS TITANIC

Die ochtend werd George vroeg wakker. Hij verwachtte eigenlijk dat zijn vader hem zou roepen omdat hij hem moest helpen.

Maar toen wist hij het weer: de Titanic!

Hij was aan boord van het grootste schip van de wereld.

Dit was hun vijfde dag op zee. George en zijn zusje van acht, Phoebe, waren twee maanden in Engeland bij hun tante Daisy geweest. Daar hadden ze een heerlijke tijd gehad. Als verrassing voor George' tiende verjaardag had tante Daisy hen meegenomen naar de Tower, een soort kasteel in Londen waar ze je hoofd afhakten als de koning een hekel aan je had.

Nu waren ze op weg terug naar Amerika.

Terug naar papa en hun kleine boerderij in de staat New York.

George stapte zijn bed uit en keek uit het kleine ronde raampje naar de zee.

'Goeiemorgen,' zei Phoebe. Ze had haar hoofd tussen de gordijntjes om haar bed uitgestoken en zocht naar haar bril. Haar bruine krullen stonden zo ongeveer rechtop. 'Waar kijk je naar?'

George lachte. Zelfs 's ochtends vroeg zat ze al vol vragen.

Misschien was ze daarom wel het slimste zusje ter wereld.

'Volgens mij zag ik een reuzenpijlinktvis,' zei hij. 'En die komt je pakken!'

Hij rende naar Phoebe toe en greep haar met kronkelende inktvisarmen vast. Lachend dook ze in elkaar.

Ze lachte nog steeds toen tante Daisy binnenkwam. Zelfs met haar kamerjas en pantoffels aan was ze de mooiste dame op het hele schip. Soms kon George niet geloven dat ze al zo oud was: tweeëntwintig!

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg tante Daisy. ‘Jullie weten het toch, geen pret maken zonder mij!’

Phoebe ging rechtop zitten en sloeg haar armen om George heen. ‘George zei dat hij een reuzenpijlinktvis had gezien!’

Tante Daisy schoot in de lach. ‘Dat zou me niets verbazen. Iedereen wil de Titanic zien, zelfs de zeemonsters.’

George geloofde dat eigenlijk wel. Hij had zich nooit kunnen voorstellen dat zoiets als de Titanic bestond.

Tante Daisy noemde het schip een drijvend paleis, maar het was veel mooier dan de koude en stoffige kastelen die ze in Engeland hadden gezien. Ze hadden drie kamers aan boord:

eentje voor Phoebe en George, eentje voor tante Daisy, en eentje om rond te hangen en te niksen. Ze hadden zelfs een bediende, een steward die Henry heette. Die had een Iers accent, waardoor alles wat hij zei als een vrolijk liedje klonk.

‘Schone handdoeken voor na het bad?’ zei hij bijvoorbeeld. ‘Warme chocola voor het slapen gaan?’

En voordat ze onder de dekens kropen, klopte Henry op hun deur en stak hij zijn hoofd om de hoek.

‘Hebben jullie misschien nog iets nodig?’ vroeg hij dan.

George probeerde altijd iets te bedenken, maar wat kon je op de Titanic nou nodig hebben?

Alles wat je je kon wensen was aan boord, zelfs een zwembad waar zeewater in zat, dat net als je badwater werd verwarmd. Er hingen goudkleurige zijden gordijnen om je bed heen, zodat je kon doen alsof je in een piratenhol sliep. En er waren wel drie eetzaal, waar je kon nemen wat je maar wilde. Gisteravond

had George twee borden met rosbief, pastei met kalfsvlees en ham, en worteltjes die zo zoet waren als snoepjes leeggegeten. Als toetje kregen ze iets geheimzinnigs, dat meringuepudding heette. Het smaakte naar suikerwolkjes.

Of nee, er was ook iets níet op de Titanic: het honkbalteam de New York Giants. George vroeg zich af wat Henry zou doen als hij zei: 'Ik heb korte stop Art Fletcher nodig, en wel nu meteen!'

Dan zou Henry waarschijnlijk zeggen: 'Komt eraan, meneer.'

Bij die gedachte grijsde George.

Maar tante Daisy haalde hem uit zijn droom. Ze keek heel ernstig.

'We moeten zo veel mogelijk genieten van onze laatste drie dagen op zee,' zei ze zacht. 'Dus beloof me, George: geen problemen meer!'

George slikte.

Was ze nog steeds kwaad over gisteravond?

Toen was hij langs de leuning van de grote trap in de hal van de eerste klasse naar beneden gegleden. Het had hem zo fijn geleken, met dat

glanzend gepoetste hout dat in een bocht naar beneden liep – net een kermisattractie.

‘Die mevrouw had best uit de weg kunnen gaan,’ zei hij.

‘Hoe dan?’ zei Phoebe. ‘Ze had minstens vijftig kilo aan sieraden met diamanten om!’

Tante Daisy moest haar best doen om niet te lachen, dat zag hij wel.

Nee, ze bleef nooit lang boos op hem.

Ze bracht haar gezicht heel dicht bij dat van hem. Net als Phoebe en hij had ze sproeten op haar neus.

‘Geen problemen meer,’ herhaalde ze en ze tikte op zijn borst. ‘Zorg dat ik geen telegram naar je vader hoeft te sturen.’

George’ maag voelde ineens alsof hij in een honkbal was veranderd.

‘Nee, niet doen!’ zei Phoebe. ‘Anders stuurt papa George naar die legerschool!’

‘Ik zal lief zijn,’ beloofde George. ‘Echt, ik meen het.’

‘Dat is je geraden ook,’ zei tante Daisy.

HOOFDSTUK 3

George wilde nooit in de problemen komen.

Hij kreeg alleen altijd van die geweldige ideeën.

Bijvoorbeeld op hun eerste dag op zee: toen was hij de hoge ladder naar het kraaiennest opgeklimmen.

‘Tante Daisy!’ had hij geroepen en hij had naar haar gezwaaid.

Ze had omhooggekeken en was bijna flauwgevallen.

En gisteren had hij op de hele Titanic rondgekeken. Tante Daisy waarschuwde hem steeds dat hij nog een keer zou verdwalen. Ze zei dat

het schip net een doolhof was. Maar George wist overal de weg, zelfs in het grote bos dat zich achter hun boerderij uitstreekte. Mama zei altijd dat hij een kaart van de wereld in zijn hoofd had.

Hij was in de machinekamer geweest, in het ruim waar de grote stoommachines stonden, en was uiteindelijk op het recreatiedek voor de derde klasse terechtgekomen. Daar had hij naar een paar jongens staan kijken die aan het knikkeren waren, toen hij merkte dat hij niet alleen was. Een klein jongetje met grote amberkleurige ogen stond naar hem te staren.

‘Zee,’ zei het jongetje. ‘Zee.’

Hij hield een ansichtkaart van het Vrijheidsbeeld omhoog en keek zo trots dat je bijna zou denken dat hij het zelf had gemaakt. George vond dat hij nu ook iets moest laten zien, dus haalde hij zijn zakmes tevoorschijn. Hij had het van zijn vader gekregen toen hij negen werd, en het was zijn geluksmes. Hij liet het jongetje aan het handvat voelen, dat van het gewei van een hert was gemaakt.

‘Enzo,’ zei het jongetje. Hij zette zijn borst op en wees op zichzelf.

‘George,’ zei George.

‘Giorgio!’ riep het jongetje blij.

Een man die bij hen in de buurt zat schoot in de lach. Hij zat in een Italiaans-Engels woordenboek te lezen en had net zulke grote ogen als het jongetje. George bedacht dat hij vast Enzo’s vader was.

‘Marco,’ zei de man en hij schudde George’ hand. ‘Jij bent onze eerste Amerikaanse vriend.’

Marco had hard in dat woordenboek zitten studeren, want George begreep alles wat hij zei. Zo hoorde hij dat Enzo vier was en dat ook hij zijn moeder was verloren. Marco en hij kwamen uit een klein stadje in Italië en nu verhuisden ze naar New York. George vertelde over hun boerderij en hun reis en legde uit dat echte New Yorkers fan waren van de Giants. Om de een of andere reden vond Marco dat grappig.

Toen George weer weg moest, werd Enzo heel verdrietig. En niet zo’n beetje ook.

‘Giorgio!’ brulde hij zo hard dat het hele schip het kon horen.

Mensen staarden naar hem en sloegen hun handen tegen hun oren. Marco beloofde dat ze